

NASLOV ORIGINALA:

Rajiv Parti

Dying to Wake Up

Copyright © 2016 by Rajiv Parti, MD, and Paul Perry

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:

Milica Simić

PREVOD:

Srđan Ladičorbić

LEKTURA I KOREKTURA:

Jevrem Živanović

DIZAJN KORICE:

Tijana Kazimirović

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DR RADŽIV PARTI S POLOM PERIJEM

Povratak.
u novi
ŽIVOT

**PUTOVANJE JEDNOG LEKARA U ŽIVOT POSLE SMRTI
I MUDROST S KOJOM SE VRATIO**

S predgovorom dr Rejmonda Mudija

HARMON**NIJA**

Ova knjiga posvećena je mojoj porodici i svetlosti
koja nas dočeka kada umremo.

– dr Radživ Parti

Nikolasu Polu Periju Mekošu, zaista sjajnom detetu.

– Pol Peri

Jedini izvor znanja je iskustvo.
– Albert Ajnštajn

Ako ne promeniš pravac, možeš
da završiš tamo gde si naumio.
– Lao Ce

SADRŽAJ

<i>Predgovor dr Rejmonda Mudija</i>	<i>11</i>
<i>Uvod: Zamrznuti čovek.....</i>	<i>15</i>
1. Sedma operacija.....	21
2. Urgentni centar.....	29
3. Iznad svega.....	35
4. Preko pakla do saznanja.....	41
5. Spasen.....	47
6. Tunel razumevanja.....	55
7. Prošli život, budući život	61
8. Novo zaprepašćenje.....	67
9. Kada te stigne karma.....	77
10. Srećan Božić.....	83
11. Lestvica prosvetljenja.....	87
12. Otvoreni put.....	93
13. Istinsko lečenje.....	99
14. Preobražen zahvaljujući biću svetlosti.....	109
15. Srećni Radživ ili nesrećni Radživ	119
16. Priča koju nije čuo	125
17. Vođstvo	133
18. Šta sada?	141

19. Sahrana za samog sebe	145
20. Buđenje.....	165
21. Eksperiment sa samo jednim učesnikom	179
22. Buđenje na Arubi.....	189
23. Budi ono što jesi.....	197
24. Zajedničko iskustvo smrti.....	201
 <i>Zaključak: Razumeti ko smo</i>	 205
Zahvalnice	211

PREDGOVOR

Doktor medicine i filozofije Rejmond Mudi

Pre dve godine primio sam izuzetno zanimljiv imejl od jednog anesteziologa iz južne Kalifornije. Zove se Radživ Parti i želeo je da me obavesti o svom iskustvu bliske smrti (IBS).

Svake godine dobijem stotine takvih pisama od ljudi koji jednostavno žele da mi ispričaju o svom bliskom iskustvu sa smrću. Međutim, taj imejl izdvajao se iz nekoliko razloga, uključujući i činjenicu da je njegov pošiljalac po zanimanju doktor medicine; među lekarima postoji jednak procenat iskustava bliskih smrti kao i među običnim stanovništvom, ali oni to mahom kriju iz straha da ih kolege ne stigmatizuju.

Ipak, postojali su i drugi razlozi zbog kojih je to iskustvo bliske smrti bilo posebno. Jedan razlog jeste taj što je Radž imao vizije svojih dvaju prethodnih života. Premda je uobičajeno čuti da ljudi koji su imali iskustvo bliske smrti govore o prošlim životima, Partijeva iskustva bila su drugačija. On je video sebe kao srednjovekovnog indijskog princa koji je nemilosrdno i besomučno bičevao siromašne. Video je sebe i kao avganistanskog uzgajivača maka iz devetnaestog veka koji je postao zavisnik od opijata dobijenih iz tog maka.

Njegovo iskustvo prošlih života bilo je izuzetno detaljno i dalo je objašnjenja za aspekte njegove ličnosti u sadašnjem životu koje je želeo i *morao* da promeni. Ovo je napisao u imejlu koji mi je poslao: „(Tokom sagledavanja mog prošlog života), preplavio me je

još jedan talas spoznaje: ako opet budem živio, moraću potpuno da promenim te obrasce života i da živim drugačije." Inače bi bio predodređen da ih ponovi.

Objavljivanje Radžove transcendentne pustolovine dodaće čita-vu novu dimenziju racionalnom proučavanju IBS-a samo na osnovu toga što su se njegovi prošli životi otkrili za vreme iskustva bliske smrti. Elementi sećanja na prošle živote zahtevaju pažnju, a objavljivanje njegove priče povezaće proučavanje iskustava bliske smrti s reinkarnacijom na način koji će odvesti proučavanje IBS-a u novom pravcu.

Još jedan jedinstven aspekt njegovog iskustva bliske smrti bila je poseta paklu. Takve priče retke su u literaturi koja se bavi IBS-om. Neki istraživači smatraju da se posete paklu često dešavaju, ali da pripovedanje o njima sa sobom donosi stigmatu – da će čovek koji prizna da se prilikom iskustva bliske smrti obreo u paklu biti smatran zlim. Radž se nije uplašio toga, on je neustrašivo i detaljno prepričao svoje iskustvo u paklu, predstavivši ga kao sredstvo za učenje koje je otkrilo mane u njegovom karakteru koje moraju da budu ispravljene. Radž je smatrao da je poseta tom području naglasila njegov materijalistički način života i pružila priliku njegovom pokojnom ocu da spase sina; otac nije dozvolio da mu sin završi u paklu i doživi sudbinu goru od smrti. Posebno je ironično to što je Radža spasao baš njegov otac, budući da su njih dvojica imali loš odnos dok je otac bio živ. Međutim, kada se sin našao na rubu pakla i nesumnjivo u duhovnom svetu, njih dvojica su se povezali kao nikada ranije, a Radž je razumeo i oprostio očevu grubost prema njemu. Dok ga je u prošlosti proganjao loš odnos s ocem, sada je shvatio zašto je njihov odnos otišao u pogrešnom pravcu i velikodušno je oprostio ocu. A saznao je i da očevi gresi ne moraju da se prenesu na sina, što je promenilo način na koji se ophodio prema sopstvenom sinu.

Kao posledica tih i drugih događaja opisanih u ovoj knjizi, Radž je doživeo dubok preobražaj ličnosti. Brojni ljudi koji su imali iskustvo bliske smrti nauče te lekcije o dubokom preobražaju, pa kada se vrate s ivice smrti, korenito promene svoje odnose s ljudima. Pa ipak, mnogima od njih je teško da ostanu na tom novom putu. Na kraju krajeva, oni su i dalje ljudska bića u ljudskom svetu.

Radž je ostao na tom putu s porukom iz svoje vizije, plativši za to veliku cenu.

Nakon svog iskustva bliske smrti, Radž je prestao da radi kao anesteziolog i počeo je da primenjuje „lečenje zasnovano na svesti“. Taj oblik lečenja nije osmislio on, nego su mu ga otkrili anđeli zaštitnici koji su bili s njim za vreme njegovog iskustva bliske smrti i do dana današnjeg ostali uz njega. Uprkos poteškoćama zbog promene zanimanja, Radž je nepokolebljivo odlučan da taj oblik lečenja primeni u praksi. Promenila se čitava njegova filozofija lečenja i življenja, što mi je i napisao u prvom imejlu koji mi je poslao: „Moj posao je da idem korak po korak i da sledim taj put verno i s poverenjem – baš kao što sam činio tokom svog iskustva bliske smrti, držeći za ruku mog oca.“

U tom imejlu Radž mi je napisao:

Biće svetlosti reklo mi je da još nije vreme da odem s ovog sveta, kao i da će sve biti u redu, ali da ću ubuduće biti iscelitelj. Rečeno mi je da ću morati da napustim anesteziologiju i da se odrekнем materijalizma. Biće svetlosti kazalo mi je: *„Sada je vreme da budeš iscelitelj duše, posebno bolesti duše, telesne energije, bolesti zavisnosti, depresije, hroničnih bolova i tumora.“*

Rečeno mi je da je to bio razlog zašto sam morao da iskusim bolesti koje su me zadesile – kako bih imao saosećanja za druge ljude i da bih znao kako je biti u njihovoj koži.

Jednom sam imao priliku da budem na pozornici zajedno s Radžom. Bilo je to u Arizoni, na maloj konferenciji o svesti, na kojoj ga je organizator zamolio da ispriča svoju priču. Sedeo sam pored njega i nedugo pošto je počeo da govori, primetio sam da je većina ljudi u publici brisala suze; nekolicina je jecala. Tada sam osetio nešto što nisam očekivao: *suze*. Uprkos tome što sam u životu čuo na desetine hiljada ispovesti o iskustvu bliske smrti, bio sam duboko dirnut Radžovim rečima iskupljenja.

Na kraju, rekao je nešto toliko dubokoumno da sam morao da prigušim jecaj:

„Budućnost se i dalje oblikuje, ali uprkos brojnim promenama, nisam osetio strah. Znam da nisam sam, a iako još nemam pun uvid u to kako izgleda moja budućnost, znam da postoji plan i da je on dobar.

U mom nekadašnjem životu, uspavljivao sam ljude. Sada ih budim. A i ja sam se probudio.”

Knjiga *Povratak u novi život* govori o transcendenciji¹ i preobražaju. Reč je o jednom od najzapanjujućih i najpotpunijih iskustava bliske smrti koje sam čuo tokom bezmalo pedeset godina istraživanja tog fenomena. Upečatljiva Radžova priča ostavila je dubok utisak čak i na veoma iskusnog proučavaoca poput mene.

¹ Transcendencija, prekoračavanje granica materijalnog iskustva. (Prim. prev.)

ZAMRZNUTI ČOVEK

Prema svim pokazateljima, pacijent na operacionom stolu bio je mrtav. Srce je prestalo da mu kuca, a iz tela mu je bila izvađena sva krv. Nije bilo uključenog respiratora koji bi mu omogućio da diše, a pluća mu nisu dobijala kiseonik. EKG aparat, koji bi obično zapištao u skladu s otkucajima njegovog srca, nije se oglašavao, jer nije bilo otkucaja s kojima bi se uskladio. Svi pacijentovi organi prestali su da rade, a EEG² aparat nije prikazao nikakve talase u njegovom mozgu.

Međutim, pacijent zapravo nije bio mrtav. Bio je doveden u stanje potpune obamrlosti putem hirurške procedure poznate kao hipotermički kardiopulmonarni bajpas i akutni zastoj cirkulacije krvi, procedure u kojoj se pacijentova krv zamenjuje hladnom tečnošću koja snižava telesnu temperaturu do približno deset stepeni Celzijusa i zaustavlja sve telesne funkcije; baš kao i smrt, ali ne sasvim.

U slučaju ovog pacijenta razlog operacije bio je da mu se zakrpi oštećena aorta, glavna krvna žila koja vodi iz njegovog srca. Reč je o opasnoj operaciji, ali nije bilo drugog izbora. Bez nje, njegova oslabljena aorta naposljetku bi prsla i odmah bi ga ubila. A ako ga operacija ne bude ubila, imaće normalan životni vek. Dakle, ako se podvrgne operaciji, vrlo je verovatno da će umreti; ali ako se ne podvrgne, sigurno će umreti.

Bio sam anesteziolog na toj operaciji. Kao šef odeljenja za anesteziologiju bolnice Bejkersfield hart, bio sam obučen za teške i opa-

² EEG, elektroencefalografija je grafički prikaz električne aktivnosti mozga koja se registruje preko elektroda postavljenih na površinu glave. (Prim. prev.)

sne operacije. Moj posao bio je da tom pacijentu dam anesteziju pre nego što mu hirurg otvori grudi i otkrije srce. Potom, kada smo posle operacije vratili toplu krv u telo pacijenta, moja uloga bila je da ga bezbedno držim pod dubokom anestezijom dok smo ga vraćali u život. Između ta dva moja zadatka – kada je rastvor za hlađenje tela ispunio cirkulacioni sistem pacijenta, a na monitorima se pojavile ravne linije njegovih vitalnih znakova – nisam imao šta da radim osim da posmatram kako hirurzi vešt看 rukama izvode osetljiv i složen zahvat na kraljici svih arterija. Imali su samo šezdeset minuta da obave svoj posao. Nakon tog vremena, pacijent bi verovatno umro ili doživeo oštećenje mozga.

Kada smo doveli tog pacijenta u operacionu salu, već je bio pod teškom sedacijom. Dok smo ga prevozili do operacionog stola, razmenio sam nekoliko reči s njim, ali nije bio zainteresovan za razgovor. Zbog sedacije i shvatanja onoga što će se dogoditi, ostao je ćutljiv, pitajući se da li sam ja poslednja osoba koju će ikada videti; siguran sam u to. Nisam mu dao mnogo vremena da razmišlja o tome. Ubrizgao sam mu „propofol” i druge lekove za anesteziju putem cevčice uvedene u venu ruke i posmatrao ga kako brzo tone u san. Kada sam uveo endotrahealnu cevčicu u pacijentov dušnik, pažljivo sam posmatrao kako su mu hirurzi otvorili grudi i pripremili srce za operaciju. Zatim je jedan član operacionog tima ubrizgavao pacijentu hladnu perfuzionu tećnost, dok mu je drugi pažljivo izvlaćio krv, prebacujući je u oksigenator³ u kojem će biti obogaćena kiseonikom, pa neće doći do stvaranja ugrušaka. Nedugo zatim, kada se pacijent nalazio u stanju potpune obamrlosti, počela je operacija.

Tokom godina učestvovao sam na nekoliko takvih operacija i uvek sam bio zadivljen. Imajući u vidu genijalnost istraživanja koje je dovelo do takve operacije, kao i činjenicu da ona zahteva potpunu usredsređenost veštih hirurga, smatram da je ova procedura postavila nove standarde u medicini.

Sa svog mesta na čelu stola pogledao sam naniže u pacijenta. Činilo se da je mrtav; izgledao je kao i svaki drugi mrtvi pacijent

³ Oksigenator, ili koncentrator kiseonika, uređaj koji se primenjuje kod pacijenata s pomanjkanjem kiseonika u krvi, a pomaže i ljudima koji se oporavljaju nakon operacija disajnih organa. (Prim. prev.)

kojeg sam ikada video. Pa ipak, ovaj pacijent vratiće se u život i živće još mnogo godina.

Tokom sledećeg sata, posmatrao sam glavnog hirurga kako brzo operiše ne bi li na vreme popravio oštećenu arteriju. Operaciona sala bila je ispunjena kontrolisanom napetošću i strahom, i to ne samo zbog složenosti operacije. Značajan procenat pacijenata koji se podvrgnu ovakvoj operaciji ne preživi – ne zbog same operacije, koja je gotovo uvek uspešna, nego zato što ljudsko telo nije uvek u stanju da se vrati iz mrtvih. Šala – *Operacija je uspela, ali je pacijent umro* – ne bi trebalo da se odnosi na ovakve operacije, jer je kod njih to stvarna mogućnost koje smo potpuno svesni svi mi u operacionoj sali.

Kada je operacija bila završena, odmah smo prionuli da vratimo pacijenta u život. Dok je krv vraćana u njegovo telo, ubrizgao sam mu još anestezije da se ne bi prebrzo probudio. Zatim je sklonjen led s njegove glave kako bi mu se zagrejao mozak. Dok mu se hladna krv polako zagrevala, dodate su krvne pločice da poboljšaju zgrušavanje, a zatim su s obe strane njegovog srca aktivirane papučice defibrilatora⁴ s nadom da će mu električni udar pokrenuti srce.

Bio je to trenutak u kojem smo svi zadržali dah. Ako električni udari ne uspostave otkucaje srca, pacijent će umreti.

Nakon trećeg pokušaja, srce pacijenta zakucalo je uobičajenim ritmom. Pošto smo nekoliko minuta posmatrali otkucaje njegovog srca, hirurg zadužen za zašivanje prišao je operacionom stolu i zašio pacijentove grudi. Zatim je oživljeni pacijent odveden na oporavak na odeljenje za intenzivnu negu.

Kada se pacijent probudio, bio sam među prvima koji su ga pozdravili. Bio je ošamućen, ali je znao gde se nalazi i bilo mu je drago što je tamo. Mislim da nije očekivao da će preživeti. Kada me je ugledao, osmehnuo se.

„Posmatrao sam vaš tim u operacionoj sali”, rekao je.

Bilo je očigledno da nisam shvatio ono što je kazao; verovatno sam izgledao zbunjeno.

⁴ Defibrilator, elektromedicinski uređaj za defibrilaciju srca koji utvrđuje prisustvo ili poremećaje srčanog ritma; defibrilator pomoću električnog udara („elektrošoka”) putem spoljašnjih ili unutrašnjih elektroda („papučica”) normalizuje rad srca. (Prim. prev.)

„Rekao sam da sam posmatrao vaš tim u operacionoj sali”, ponovio je. „Bio sam van svog tela i lebdeo naokolo tik ispod tavanice.”

Kako to može da bude istina?, zapitao sam se. *Bio je zamrznut!*

„Da”, rekao je. „Video sam *vas* kako mirno stojite na čelu stola, video sam hirurga kako mi krpi arteriju, video sam medicinsku sestru kako...” A onda je nastavio i opisao hirurge i medicinske sestre u operacionoj sali – gde su stajali i šta su radili – kao i druga dešavanja iz kojih se jasno moglo zaključiti da je posmatrao događaje s nekog mesta iznad nas.

Bilo mi je teško da poverujem u ono što je govorio. Tokom dva-desetpetogodišnje karijere, pobrinuo sam se za stotine pacijenata, a mnogima od njih srca su jedva kucala kada su dovedeni u operacionu salu. Bilo je pacijenata koji su tvrdili da su tokom srčanog udara videli pokojne prijatelje, onih koji su videli svetlost na kraju tunela, kao i onih koji su tvrdili da su videli ljude sačinjene od svetlosti, ali sve to otpisao sam kao nekakvu uobrazilju i uputio ih psihijatru. Kao što je jedan od mojih profesora na medicinskom fakultetu rekao: „Ako nešto ne možeš da dodirneš, čuješ, niti da vidiš na monitoru, pošalji to psihijatru.”

Međutim, ono što se dogodilo tom muškarcu bilo je drugačije. On je tačno i detaljno opisao operacionu salu u kojoj sam radio. Dok su mu srce i mozak bili potpuno neaktivni, pokazao je kako znake života, tako i *budnost*.

„Vaše srce je stalo”, rekao sam mu. „Vaš mozak nije bio aktivan. Niste mogli ništa da vidite. Vaša glava bila je pod ledom.”

Zamrznuti čovek ponovo me je izazvao opisavši mi pojedinosti iz operacione sale koje ranije nije spomenuo – pojedinosti o hirurškim instrumentima i primedbe o onome što se odigralo kada je operacija već bila poodmakla.

Želeo je još da govori o tome, ali sam ga sprečio i prepisao mu injekciju „haldola”, jakog antipsihotičnog leka. Budući da se berza upravo zatvorila, želeo sam da vidim kako su moje investicije prošle na berzi. Naravno, nisam mu to rekao. Kazao sam mu da moram da obiđem druge pacijente, što je bilo donekle istinito, i obećao mu da ću se kasnije vratiti da razgovaramo o njegovom iskustvu. Brzo sam obišao pacijente na odeljenju za intenzivnu negu, a zatim pohitao do svog „hamera” na parkiralištu. Kada sam vozio „hamer”, osećao

sam se kao kralj puta. Nijedan automobil nije se usuđivao da me pretekne, a kada bi me neki vozač ipak pretekao, pratio bih ga na tako maloj udaljenosti da sam mu video strah u očima dok me je posmatrao u retrovizoru. Tridesetak minuta kasnije, parkirao sam se na kolskom prilazu naše vile u mediteranskom stilu i požurio do svoje kućne kancelarije kako bih na kompjuteru proverio stanje svojih akcija na berzi.

Nedugo zatim, zaboravio sam na zamrznutog muškarca i na sve znake da mu je svest napustila telo.

Ne mogu da se setim da li je priča o zamrznutom muškarcu te noći bila predmet razgovora na porodičnoj večeri. Verovatno nije. Bio sam donekle posramljen što nisam ostao da saslušam njegovu priču. Sledećeg dana, odlučio sam da ne obiđem zamrznutog muškarca. Bio je već premešten na drugo odeljenje i više nije bio moj pacijent. Na kraju krajeva, vreme je novac, pomislio sam. Upravo to je pokazatelj koliko sam bio okrenut materijalnom.

Nakon nekoliko dana, priča o zamrznutom muškarcu postala je samo još jedna anegdota.

Dan posle Božića 2010, kada sam imao pedeset tri godine, naglo mi se vratilo neobično sećanje na zamrznutog muškarca. Ležao sam u sobi za oporavak medicinskog centra Univerziteta Kalifornija u Los Angelesu i razgovarao s anesteziologom o sopstvenom iskustvu bliske smrti koje se upravo desilo za vreme operacije.

Problem je bio u tome što mi taj kolega nije verovao ili ga to jednostavno nije zanimalo. Poput zamrznutog muškarca – čije sam iskustvo bliske smrti onomad i sam zanemario – posetio sam duhovni svet; a kada sam se vratio odande, osećao sam se življe nego ikada ranije. Ne samo da sam potpuno napustio svoje telo i mozak i otišao u drugu sferu svesti nego sam se i vratio sa zadivljujućom količinom mudrosti kojom sam odmah mogao da raspolazem. Znao sam da je to mesto koje sam posetio potpuno stvarno, što će se kasnije ponovo pokazati tačnim.

Pa ipak, dok sam pokušavao da podelim tu informaciju s kolegom, bilo mi je jasno da on nije ni najmanje zainteresovan za to.

Zapravo, kada je obećao da će se kasnije vratiti kako bih mu ispriposvedao čitavu priču, znao sam da je to karma, da sada žanjem ono što sam posejao. Baš kao što sam ja obećao da ću se vratiti u bolničku sobu zamrznutog muškarca i saslušati njegovu priču, tako je i moj kolega isto to obećao meni. I baš kao i ja, nikada se nije vratio.

Sada je to postalo moj životni cilj, moja darma⁵, da svetu donesem poruku o lečenju zasnovanom na svesti i da izlečim bolesti duše. Ovom knjigom prenosim tu poruku vama. San o duhovnom miru je uobičajen. Želim da vam pokažem kako da ga ostvarite.

⁵ Darma, središnji koncept u indijskoj filozofiji koji objašnjava „uzvišenu istinu” ili krajnju stvarnost sveta. Darma je prirodni zakon koji smo sami doživeli i proverili. (Prim. prev.)